

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 7^Η

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ

Πρός τόν ιερό Κλήρο καί τόν εὐσεβῆ Λαόν
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Αγαπητοί μου πατέρες καί ἀδελφοί μου εὐλογημένοι,
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ὁ ἰδρυτής τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφερόμενος στή σχέση τῶν χριστιανῶν μεταξύ μας, ὡς μελῶν τοῦ ἰδίου σώματος τοῦ Χριστοῦ, μεταξύ ἄλλων ἐπισημαίνει: «Ὅλα τά μέλη νά φροντίζουν τό ἓνα γιά τό ἄλλο μέ τήν ἴδια στοργή καί ἐπιμέλεια. Καί, ἐάν πάσχει ἓνα μέλος, πάσχουν μαζί μέ αὐτό ὅλα τά μέλη καί, ἐάν δοξάζεται καί τιμᾶται ἓνα μέλος, χαίρονται μαζί του ὅλα τά μέλη»¹.

Στό πνεῦμα αὐτῆς τῆς Παυλείου προτροπῆς, ἐπικοινωνῶ σήμερα μαζί σας στό μέσον τῆς Ἀναστάσιμης περιόδου, προκειμένου νά σᾶς θέσω ἓνα ζήτημα, τό ὁποῖο ἀφορᾷ ἄμεσα σέ μέλη τῆς τοπικῆς ἐκκλησιαστικῆς μας κοινότητος, ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ καί δικούς μας, τούς ὁποίους καλούμαστε νά ἀποδεχθοῦμε, νά «συναντήσουμε» καί νά ἀγαπήσουμε.

Πρόκειται γιά τά ἀδέλφια μας ἐκεῖνα, τά ὁποῖα εὐρίσκονται στό φάσμα τοῦ αὐτισμοῦ. Ὁ αὐτιστικός εἶναι ἓνας νευροδιαφορετικός ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ὁλόκληρη ἡ ταυτότητα συνίσταται ἀπό

¹ «...τό αὐτό ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη· καί εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη.» (Α' Κορ. 12,25-26)

διαφορετικό τρόπο σκέψης, επικοινωνίας, κατανόησης, αντίληψης, διεπαφής και αίσθησης των πραγμάτων. Ο αυτιστικός άνθρωπος, με σεβασμό και αποδοχή από τους άλλους, μπορεί να γίνει λειτουργικός.

Στό πλαίσιο αυτό και προκειμένου όλοι μας, ως μέλη της τοπικής Εκκλησίας, να «αγκαλιάσουμε» ουσιαστικά και να «προσλάβουμε» τους αδελφούς μας με αυτισμό, η Ιερά μας Μητρόπολη διοργανώνει το προσεχές Σάββατο, 8 Ιουνίου 2024, το πρωί, δράση ενημέρωσης για τον αυτισμό, με τίτλο: «ΑΥΤΙΣΜΟΣ: Νιώσε τη θέση μου».

Τό Πρόγραμμα της έκδήλωσης αυτής, στην οποία όλοι είστε προσκεκλημένοι να συμμετάσχετε, περιλαμβάνει αρχικά την τέλεση, μαζί με τους Ιερείς μας, της Θείας Λειτουργίας, στον Καθεδρικό Ιερό Ναό της του Θεού Σοφίας Θεσσαλονίκης, από τις 7.30 έως τις 9.00 το πρωί, ενώ, αμέσως μετά, θα πραγματοποιηθούν δράσεις ενημέρωσης, ευαισθητοποίησης και αποδοχής του αυτισμού στον αὐλειο χώρο του Καθεδρικού μας Ναού.

Παρακαλῶ θερμά να παρευρεθείτε ὅσο τό δυνατόν περισσότεροι στίς ἐκδηλώσεις αυτές, να ενημερωθείτε και να δείξετε συναντίληψη για τους αδελφούς μας με αυτισμό.

Ταυτόχρονα, και για να κατανοήσουμε τη σημασία πού ἔχει ἡ παρουσία ὄλων μας, ὄχι μόνο στην ἐκδήλωση, ἀλλά κυρίως στή ζωή τῶν ἀνθρώπων με αυτισμό, παρακαλῶ να ἀκούσετε προσεκτικά τή «φωνή» τοῦ αυτιστικοῦ ἀδελφοῦ μας Βασίλη Μπερέτσου, στό κείμενο πού ἀκολουθεῖ, με τίτλο:

«Η “θεραπευτική” ικανότητα της κοινότητας»

«Ονομάζομαι Βασίλης και γνωρίζω ότι είμαι αυτιστικός από 10 ετών. Ήταν μια περίοδος τότε που κοίταζα έντονα τα αυτιά των ανθρώπων και γι' αυτό τον λόγο δεν μπορούσα να φάω... Η μαμά μου μου μίλησε για τον γιατρό Άσπεργκερ και για το σύνδρομο που πήρε το όνομά του, που τελικά είναι αυτισμός. Λύθηκε λοιπόν η απορία μου... ένιωθα από τα 5 μου ότι ήμουν διαφορετικός, το ήξερα! Δεν ήξερα τον λόγο, δεν ήξερα το γιατί!

Δημοτικό: Προστατευμένος. Με πάρα πολλές εντάσεις και νεύρα και με ανθρώπους που με γνώριζαν και μου στάθηκαν, ακόμα τους ευγνωμονώ.

Γυμνάσιο: Ο κύκλος των ανθρώπων μεγαλώνει, μαζί με τα ξεσπάσματα. Δεν με καταλάβαιναν. Πολλά παιδιά με αποδέχονταν ή με ανέχονταν, διότι τρεις μόνο μου κάνανε παρέα...

Αλλά παιδιά πάλι μου 'κάναν τη ζωή δύσκολη... ένα Γολγοθά.

Δεν ξέχασα ποτέ τους συμμαθητές που κατάλαβαν ότι φοβόμουν τη φωτιά και έρχονταν και άναβαν μπροστά στα μούτρα μου αναπτήρες και σπίρτα, έσπαγαν πλάκα με τις αντιδράσεις μου. Θα ήθελα πάρα πολύ οι γονείς τους να τους είχαν μιλήσει για τον σεβασμό στη διαφορετικότητα και για τον σεβασμό στα όρια των άλλων.

Η ελπίδα πως σε ειδικό σχολείο θα ήταν καλύτερα έκαναν τη μητέρα μου να με γράψει εκεί, αντί για το τυπικό λύκειο...

Όχι μόνο δεν ήταν καλύτερα, αλλά ήταν πολύ χειρότερα, αντιμετώπισα βία από συμμαθητές, πρωτόγνωρη για εμένα... Τα τέσσερα χρόνια που πέρασα εκεί θα ήθελα να μην τα είχα ζήσει... Κρατάω όμως όμορφες αναμνήσεις από κάποιους καθηγητές και θεραπευτές, για να μη λέμε μόνο τα κακά και να είμαστε και θετικοί.

Όμως πια είμαι ενήλικας και, Δόξα τω Θεώ, ανεξάρτητος και έμαθα να χειρίζομαι καταστάσεις και γεγονότα...

Αλλά φτάνει να μαθαίνω μόνο εγώ;

Σε ένα λεωφορείο γεμάτο κόσμο ακούμπησα ένα κύριο... Ζήτησα συγγνώμη κι αυτός μου απάντησε με απίστευτη αγένεια... Δυσκολεύτηκα να ξαναβρώ την ηρεμία μου... Έτριβα τα χέρια μου και ήθελα να βάλω τα κλάματα. Ένιωθα αδικημένος.

Πηγαίνω σε μια υπηρεσία και κανένας δεν μου δίνει τον χρόνο που χρειάζομαι, πολλές φορές μου έχουν πάρει τη σειρά...

Μου ζήτησαν να πάω στο γραφείο του λιμενικού γιατί, ενώ περίμενα το καράβι, πηγαινοερχόμουν και έκανα κινήσεις με τα χέρια μου, προκειμένου να αποφορτιστώ... Ήρθαν και μου είπαν να τηλεφωνήσω στη μητέρα μου, από την οποία ζήτησαν να έρθει να με πάρει αυτή. Όμως είμαι ένας άντρας που κυκλοφορώ μόνος από την εφηβεία μου. Θα ήθελα λοιπόν να γνωρίζουν όλοι πως το να είναι κανείς αυτιστικός δε σημαίνει αυτομάτως ότι είναι και επικίνδυνος για τον εαυτό του ή τους άλλους.

Κάθε μέρα δίπλα μας συναντάμε ανθρώπους που φωνάζουν, βρίζουν και επιτίθενται λεκτικά σε συνανθρώπους τους. Αυτό σας κάνει πολύ μικρότερη ή και καθόλου εντύπωση. Γιατί; Μήπως έχετε επιτρέψει να γίνει η βία και η αγένεια ανεκτή σαν συμπεριφορά;

Μπορώ με τις ώρες να σας περιγράψω γεγονότα... Πώς με 'πιάσαν από τον γιακά, πώς με τρομοκράτησαν απειλώντας με με σύλληψη οι αστυνομικοί, επειδή πέρασα, «εγώ ο παράξενος», έξω από την αμερικανική πρεσβεία... κι άλλα, κι άλλα...

Δεν μου αρέσει αυτό... Θέλω να αλλάξω τα δεδομένα της κοινωνίας μας.

Πριν από μερικά χρόνια κάποιοι εξαιρετικοί άνθρωποι μού έδωσαν την ευκαιρία να δουλέψω στο μαγαζί τους... Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο καλά ένιωθα· οι συνάδελφοι, με ελάχιστες εξαιρέσεις, μου φέρονταν πολύ καλά. Κάποιες μέρες ήταν δύσκολες... Μπορώ να θυμηθώ δύο τέτοιες ...δύσκολες μέρες, όχι μόνο για 'μένα, αλλά και για τους συναδέλφους και τον εργοδότη μου... Έφταιγα... αλλά ποιος δεν έχει στραβές μέρες;

Σταμάτησα διότι το μαγαζί έκλεισε... Ελπίζω να μου δοθεί και άλλη ευκαιρία...

Ξέρω πως θα μπορώ να ζήσω και να εργαστώ μόνο σε μια κοινωνία που η αγένεια και η απόρριψη δεν είναι καθημερινό φαινόμενο. Κι αυτό είναι «θεραπευτικό».

Ξέρω πως μπορώ να κάνω σχέσεις με ανθρώπους τυπικούς, που δεν με κρίνουν και δεν με απορρίπτουν με το που με βλέπουν, αλλά δίνουν χρόνο και χώρο σε εμένα, κι αυτό είναι «θεραπευτικό».

Μπορώ να ονειρευτώ την ευλογημένη μέρα που, αν θα είμαι κουρασμένος ή αναστατωμένος, θα μπορώ να τρίψω τα χέρια μου ή να κάνω κινήσεις, χωρίς να ντρέπομαι για τον εαυτό μου, μιας και αυτό δεν είναι κάτι κακό. Ή ακόμα και να μπορώ να γελάσω με μια έντονη σκέψη μου ή με ένα γεγονός που με φορτίζει χωρίς να αντιμετωπίζω ματιές που με κάνουν να νιώθω τόσο πολύ αμήχανα...

Μπορώ να ονειρευτώ μια μέρα που πια θα είναι αποδεκτό το να είσαι αντιστικός και οι αντιδράσεις οικείες ή απλά γνώριμες, διότι οι άνθρωποι που αποτελούν την κοινωνία θα θελήσουν να μάθουν για τη διαφορετικότητά μου...

Περιμένω την ημέρα που ο αυτισμός από μόνος του δεν θα θεωρείται αρρώστια που θα πρέπει να εξαλείψουμε, αλλά νευροδιαφορετικότητα που θα είναι αποδεκτή. Αυτή θα είναι η πιο σπουδαία θεραπεία!

Σας δίνω μια υπόσχεση, ελπίζω να μην ακουστεί σαν απειλή... Ξέρω πως ο κόσμος αλλάζει δύσκολα, αλλά το πείσμα των αντιστικών είναι γνωστό... Δεν θα σταματήσω να προσπαθώ.

Και Αυτό είναι Θεραπευτικό!»

Πατέρες μου καί ἀδελφοί μου,

Ἐνώνοντας κι ἐμεῖς τή φωνή μας μέ τή φωνή τοῦ Βασίλη, ἄς μή σταματήσουμε νά προσπαθοῦμε, νά γινόμαστε ἀληθινά Ἐκκλησία, ἀνοίγοντας τήν καρδιά μας καί ἀφήνοντας χῶρο στή ζωή μας γιά ὅλους τούς «διαφορετικούς» ἀδελφούς, ἀνεξαρτήτως διακρίσεων, μέ τή συνειδητή βεβαιότητα ὅτι κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἔμψυχη εἰκόνα τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀποστασιοποιούμενοι ἀπό ὅποιασδήποτε μορφῆς διάκριση καί ἀπόρριψη.

Σᾶς ἀσπάζομαι ὅλους καί σᾶς ἀναμένω στή Θεία Λειτουργία καί στίς ἐκδηλώσεις ἐνημέρωσης γιά τόν αὐτισμό, τό ἐρχόμενο Σάββατο, 8 Ἰουνίου.

Μέ ἐγκάρδιες Ἀναστάσιμες εὐχές καί πολλή πατρική ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ